

СТИВЪН КИНГ БОЛНАТА

Превод от английски: Денис Алов, 2016

chitanka.info

„Откъде вземаш идеите си“ и „Как ти е хрумнала тази идея“ са различни въпроси. На първия е невъзможно да се отговори, затова, когато ми го зададат, обръщам всичко на майтап и заявявам, че се снабдявам от магазинчето „Идеи втора ръка“ в Ютика. На втория понякога имам отговор, но в повечето случаи (удивително колко голям е броят им) нямам, защото разказите са като сънищата. Докато ги съчинявам, всичко ми е кристално ясно, обаче като свърша, остават само постепенно избледняващи следи. Понякога си мисля, че всеки сборник с разкази всъщност е съновник, помагач за разгадаване на подсъзнателните образи, преди да избледнеят. Ето един пример. Не помня как ми хрумна идеята за „Болната“ нито за колко време написах разказа, нито дори къде съм бил, когато го съчиних.

Помня само, че е сред малкото мои разкази, при които от самото начало знаех какъв ще е краят — това ме задължаваше да изградя сюжета така, че да стигна до логичния завършек на историята. Знаем, че някои писатели предпочитат да съчиняват творбите си, започвайки от края им (веднъж Джон Ървинг ми каза, че започва романите си, написвайки последното изречение), обаче този метод не ми допада. По принцип предпочитам развързката да дойде от само себе си — струва ми се, че ако не знам какво ще се случи до края, читателят също ще остане в неведение. Този път извадих късмет, защото настоящият разказ е от онези, при които читателят спокойно може да е една стъпка пред автора.

Вече седмица сънувам един и същ страшен сън, но сигурно е от осъзнатите, тъй като винаги успявам да се изтръгна от него, преди да се е превърнал в кошмар. Този път обаче явно ме е последвал, защото с Елън не сме сами. Под леглото има нещо. Чувам го как дъвче.

Познавате ли чувството на истински страх? Разбира се, че го познавате. Така де, при всички е еднакво. Сърцето ти като че ли спира, устата ти пресъхва, вледеняваш се и те побиват тръпки. Вместо да зацепват и да работят в синхрон, зъбчатите колелца в главата ти само се въртят. За малко не изкрещявам. Мисля си: „*Онова е, което не искам да видя. Онова на седалката до люка*“.

После зървам вентилатора на тавана. Върти се много бавно. През цепнатината между спуснатите завеси прониква сивкавата светлина на утрото. Елън лежи до мен, виждам косата ѝ, напомняща пух от глухарче. Намирам се на пети етаж в жилището си в Ийст Сайд и всичко е наред. Видяното в съня е нереално. А онова под леглото...

Отмятам завивките и се отпускам на колене, сякаш ще се моля, но вместо да кажа молитва, повдигам чаршафа и надниквам под кревата. Първо виждам тъмен силует. После силуетът се обръща и в мен се вперват две блестящи очи. Това е Лейди. Не би трябвало да е там и предполагам, че го знае (трудно е да се каже какво знае и какво не знае едно куче), но явно съм оставил вратата отворена, преди да си легна. Може и да е останала открехната и Лейди да я е побутнала с муцуната си. Сигурно е донесла някоя от играчките си, измъквайки я от коша в коридора. Слава богу, че не е синият кокал или червеният плъх. С пищялки са и като нищо щяха да събудят Елън. А тя трябва да почива. От известно време не е добре, болна е.

— Лейди — прошепвам. — Излез оттам.

Само ме поглежда. Годинките ѝ вече са много и не е пъргавя като преди, но не е оглупяла. Лежи откъм страната на Елън, където не мога да я достигна. Ако ѝ се скарам, ще излезе, обаче знае (сигурен съм, че знае), че няма да повиша глас, защото ще събудя жена си.

Сякаш в потвърждение на мислите ми Лейди извъръща глава и пак задъвква.

О, ще я надхитря. Заедно сме вече тринайсет години, почти половината от брачния ми живот. Знам три начина да я накарам да излезе. Номер едно — да изплющя с каишката ѝ и да извикам:

„Асансьорът!“ Номер две: да сложа купичката ѝ с храна на пода така, че да издрънчи, а номер три...

Ставам, минавам по късия коридор и влизам в кухнята. Изваждам от шкафа торбата с кучешка храна и я пораздрусвам. Не след дълго чувам приглушеното чаткане на ноктите на кокер шпаньола. Още пет секунди и Лейди се появява. Дори не си е донесла играчката.

Показвам ѝ бисквитка с формата на морков и я хвърлям в хола. Постъпвам малко гадно, но за старата дебеланка е от полза да се пораздвижи. Тя хуква да си вземе бисквитата. Включвам кафемашината и се връщам в спалнята. Този път старателно затварям вратата.

Елън още спи. Моето събуждане преди нея има един плюс — будилникът е излишен. Изключвам го. Нека тя поспи още малко. Има остър бронхит. Известно време бях много притеснен за нея, но за щастие вече се оправя.

Отивам в банята и официално слагам начало на деня с измиване на зъбите си (четох някъде, че сутрин всички бактерии в устната кухина на хората са мъртви, но навиците, които си изграждаме като малки, остават). Пускам душа, изчаквам водата да се загрее и заставам под струята.

Под душа разсъждавам най-добре, а тази сутрин мисля за съня. Спохожда ме пет поредни нощи. В този сън не се случва нещо ужасно, но всъщност това е най-страшното, понеже знам — абсолютно съм сигурен, — че *непременно* ще се случи нещо лошо. Ако го допусна.

В самолет съм. Бизнес класа. Седя до пътеката — винаги избирам такова място, за да не се прескачам с някого, ако ми се доходи до тоалетната. Подвижната масичка пред мен е свалена. На нея има пакет фъстъци и портокалова напитка — прилича на коктейл „Водка Сънрайз“, какъвто никога през живота си не съм поръчвал. Полетът е спокоен, без турбуленции. Ако има облаци, летим над тях. Слънцето изпълва кабината. Някой седи до люка и знам, че ако погледна към него, или към нея (или може би е *то*), гледката ще превърне страшния сън в кошмар. Ако зърна лицето на пътника до мен, може да полудея. Съзнанието ми ще се пропука като яйце и от него ще се излее кървав мрак.

Бързо изплаквам насапунисаната си коса, излизам, подсушавам се. Дрехите ми са сгънати на стол в спалнята. Взимам ги заедно с

обувките си и отивам в кухнята, която вече се изпълва с аромата на кафе. Супер. Лейди се е свила на кълбо до печката и ме гледа на кръв.

— Не на мен тия — казвам ѝ и кимам към затворената врата на спалнята. — Знаеш правилата.

Тя отпуска глава на лапите си и се преструва на заспала, обаче знам, че продължава да ме гледа.

Докато чакам кафето, изваждам от хладилника сок от червени боровинки. Има и портокалов, какъвто обикновено пия сутрин, но не го искам. Сигурно защото ми напомня за съня. Изпивам си кафето в хола и гледам CNN, обаче без звук, само чета надписите, вървящи отдолу — повече не му трябва на човек. След това изключвам телевизора и закувам с мюсли. Осем без петнайсет е. Ще изведе Лейди и ако преценя, че времето е хубаво, няма да взема такси, а ще отида пеш до работата.

Навън наистина е приятно, пролетта постепенно дава път на лятото и всичко наоколо блести. Портиерът Карло е под тентата и говори по телефона:

— Да, най-накрая се свързах с нея. Няма проблем, стига и аз да присъствам. Не се доверява почти на никого, за което не я виня. Доста скъпи нещица има в апартамента ѝ. Кога ще дойдете? В три ли? Не можете ли по-рано?

Помахва ми с ръката си в бяла ръкавица, докато с Лейди минаваме край него.

Разходките ни представляват ежедневно повтарящ се ритуал. Лейди се изхожда на едно и също място, а аз бързо прибирам всичко в пликчето. Връщаме се, Карло се навежда да я погали. Тя подмазвачески маха с опашка, но от портиера почерпка няма да види. Карло знае, че тя е на диета. Или би трябвало да е.

— Най-накрая се свързах с госпожа Варшавски — обяснява той. Въпросната госпожа живее в съседния апартамент — 5В, обаче от два месеца не съм я виждал. — Във Виена е.

— Виена, а? Няма лошо.

— Разреш ми да повикам екип за унищожаване на вредители. Ужаси се, като ѝ казах защо се налага. Ти си единственият от четвърти

до шести етаж, който не се е оплакал. Другите... — поклаща глава и изпухтява.

— Израснал съм в градче в Кънектикът, където имаше кожарска фабрика. Оттогава обонянieto ми е прецакано. Подушвам миризмата на кафето и парфюма на Ели, ако прекали с него, но само толкова. В този случай обаче май така е по-добре.

— Как е госпожа Франклин? Още ли е болна?

— Е, не е съвсем оздравяла, но е много по-добре. Откровено казано, доста се изплаших.

— И аз. Един ден беше тръгнала да излиза, макар да валеше като из ведро...

— Такава си е Ел — прекъсвам го. — Нищо не я спира, когато си науми нещо.

— ... и си рекох, че тази кашлица май ще я вкара в гроба. — Вдига ръка, сякаш да ми попречи да възразя. — Такава е приказката, де.

— Да, да. Наистина, както го беше подкарала, щеше да се наложи да постъпи в болница. Обаче я убедих да отиде на лекар и вече... върви към подобрене.

— Чудесно, чудесно — усмихва се той, после се връща на темата, която го вълнува: — На госпожа Варшавски ѝ призля, като ѝ казах. Успокоих я, че сигурно някаква храна се е развалила в хладилника ѝ, но знам, че е по-лошо. Знаят го и всички с неувредено обоняние, живеещи в апартаментите наблизо. — Кимва и кисело добавя: — Ще намерят умрял плъх, помни ми думата. Развалената храна мирише лошо, но не толкова гадно. Само нещо умряло може да вони така. Плъх е, да, може би даже два. Госпожа Варшавски сигурно е сложила отрова и не ще да си признае. — Той отново се навежда да погали Лейди. — *И ти го подушваш, нали, моето момиче? Сигурен съм.*

Около кафемашината са разхвърляни лилави листчета. Взимам бележника, от който ги късам, и написвам още една бележка:

„Елън, изведох Лейди. Кафето е готово. Разходи се в парка, ако се чувстваш по-добре! Само не прекалявай, не бива се преуморяваш, докато не се оправяш напълно. Карло отново спомена, че «надушва

нещо гнило»^[1]. Предполагам, и всички в съседство с 5С. Имаме късмет — ха-ха!, — че твоят нос е запушен, а аз съм с увредено обоняние. Ако чуеш хора отвън в коридора, да знаеш, че са от екипа за унищожаване на вредители. Карло ще е с тях, така че не се притеснявай. Ще отида пеш до работата. Искам да поразмисля върху названието на новото чудодейно средство за увеличаване на мъжката потентност. Жалко, че не ни попитаха, преди да му лепнат това тъпо име. Повтарям: НЕ СЕ ПРЕУМОРЯВАЙ. Обичам те, обичам те.“

Добавям половин дузина хиксчета, символизиращи целувки, за да подчертая казаното по-горе, и се подписвам с Б, оградено със сърце. Оставям бележката при другите до кафемашината. Преди да изляза, наливам още вода в купичката на Лейди.

Изминавам двайсетте пресечки до работата, без да мисля за последното чудотворно лекарство. Мисля си за унищожителите на вредители, които са обещали на Карл да дойдат в три. Дори по-рано, ако успеят.

Предполагам, че сънищата нарушават естествения ми цикъл на спане, защото почти заспивам по време на сутрешното съвещание в конферентната зала. Сепвам се, когато Пийт Уендел показва мостра на плаката за рекламната кампания на новата водка „Петров Ексълът“. Вече съм го виждал на служебния компютър на Пийт, докато той работеше по него миналата седмица, и като го виждам отново, знам откъде е дошъл поне един елемент от съня ми.

— Водка „Петров Ексълът“ — замечтано въздъхва Ора Маклийн, при което разкошните ѝ гърди се повдигат и се спускат. — Ако названието е пример за новия руски капитализъм, от раз е обречено. — Всички се размиват, най-гръмко — по-младите, които мечтаят тя да лежи до някой от тях и дългата ѝ руса коса да е разпиляна на възглавницата. — Не се сърди, Пийт. Като изключим названието, идеята е много оригинална.

— Не се сърдя. — Той се усмихва, за да докаже, че не се засегнал. — Правим каквото можем.

На плаката са изобразени мъж и жена на тераса, вдигнали чаши за тост, докато слънцето се спуска към пристанище, препълнено със

скъпи яхти. Надписът отдолу гласи: „ЗАЛЕЗ. ИДЕАЛНОТО ВРЕМЕ ЗА «ВОДКА СЪНРАЙЗ»“^[2].

Известно време спорят къде да е бутилката „Петров“ (вдясно, вляво, в центъра, долу?), — а Франк Бърнстийн подхвърля, че ако добавят рецептата за коктейла, ще привлекат вниманието на повече потенциални купувачи, особено при рекламирането в интернет и в списания като „Плейбой“ и „Ескуайър“. За момент изключвам и се замислям за същия коктейл, поднесен ми в самолета от снощния ми сън; внезапно осъзнавам, че Джордж Слатъри ми е задал някакъв въпрос. Успявам да си събера ума и да отговоря, което е добре. Джордж не обича да повтаря.

— И аз ще кажа като Пийт — промърморвам. — Клиентът си е избрал названието, а пък аз правя каквото мога. — Някои колеги добродушно се засмиват. Напоследък се пускат доста шегички по повод на най-новия продукт на фармацевтичната компания „Вонел“. — Предполагам, че до понеделник ще съм готов с проекта — добавям. Не гледам Джордж, но той разбира, че думите ми са отправени към него. — Всъщност може да го отложи за сряда — искам да дам шанс на Били да покаже на какво е способен.

Били Едърли е най-скорошното ни попълнение и се изявява като мой асистент. Още не го канят на сутрешните съвещания, но аз го харесвам. Всички в „Андрюс-Слатъри“ го харесват. Умен е, амбициозен и се обзалагам, че ще започне да се бръсне след година-две.

Джордж се замисля и кисело заявява:

— Надявах се да ни покажеш проекта си днес. Дори да не е завършен напълно.

Гробна тишина. Колегите ми задълбочено разглеждат ноктите на ръцете си. Думите на Джордж са равнозначни на публично порицание и може би го заслужавам. Не беше най-ползотворната ми седмица и оправданието ми с младия Били е тъпо. И аз се чувствам тъпо.

— Добре — кима накрая Джордж и облекчението на присъстващите е осезаемо. Все едно за миг в залата е нахлул прохладен освежаващ въздух. Никой не желае да е свидетел на уволнение в тази прекрасна петъчна утрин, а и аз не искам да ми бият шута. Други неща ми се въртят в главата сега. Много по-важни от рекламата на „Вонел“. „Джордж надушва нещо гнило“ — мисля си.

— Как е Елън? — пита ме.

— По-добре — отговарям. — Благодаря за вниманието.

Следват още няколко презентации. Най-последно съвещанието свършва. Слава Богу.

Почти заспивам, когато след двацет минути Били влиза в кабинета ми. Поправка: *наистина* заспивам. Бързо се облягам назад, надявайки се младокът да е решил, че съм потънал в размисъл. Няма страшно — изглежда прекалено развълнуван, за да забележи, че дремя зад бюрото. Държи рекламен плакат, който е обърнат наопаки и не мога да го разгледам. Хрумва ми, че прилича на щастлив гимназист, който се кани да окачи обява за училищната танцова забава в петък вечер.

— Как мина съвещанието? — пита.

— Добре.

— Споменаха ли ни?

— Знаеш, че отговорът е „да“. Какво си ми приготвил, Били?

Той дълбоко си поема въздух и обръща плаката към мен. Вляво е изобразено шишенце с виагра в естествен размер (или достатъчно близък до реалния, което е без значение). Вдясно е най-важната, „ударната“ част от рекламата, както би се изразил всеки в рекламния бизнес — шишенце с нашия продукт, само че много по-голямо. Отдолу има надпис „ПО-ТЕНС, **ДЕСЕТ ПЪТИ ПО-ЕФЕКТИВЕН ОТ ВИАГРА!**“^[3]

Били ме наблюдава и постепенно въодушевлението му се изпарява, усмивката му помръква.

— Не ти харесва — промърморва.

— Не е важно дали ми харесва, или не. Не и в този бизнес. Въпросът е какво ще продава продукта и какво — не. Това тук принадлежи към втората група.

Малкият се нацупва. Ако Джордж Слатъри му видеше физиономията, щеше да го направи на бърз и коприва. Аз обаче няма да го ругая, макар да е редно, защото трябва да обучавам. И се старая да го правя, въпреки че на главата ми са много по-важни неща. Защото обичам тази работа. Обичам я, въпреки че специалистите по рекламата не са на почит. И защото сякаш чувам как Елън ми казва: „Не се

отказвай, скъпи. Захапеш ли нещо, не го изпускаяй“. Решителността ѝ е малко стряскаща.

— Седни, Били.

Той сяда.

— И престани да се цупиш. Приличаш на детенце, което си е изпуснало биберона в тоалетната.

Малкият прави опит да се подчини. Ето затова го харесвам. Старателен е, опитва се да изпълнява нарежданията, което ще му е от полза, ако работи в „Андрюс-Слатъри“. Разбира се, опитите му трябва да са успешни.

— Добрата новина е, че не ти отнемам проекта — не си виновен, че „Вонел“ ни натресоха название, подходящо за мултивитами. С теб ще се опитаме да превърнем дефекта в ефект. Да поднесем на клиентите лайно в красива опаковка. В рекламата това е основната цел в седемдесет процента от случаите. Даже осемдесет. Така че слушай внимателно.

Били се поусмихва:

— Да си вода ли записки?

— Не ми хитрей. Първо, когато рекламираш лекарство, *никога* не показвай опаковката. Логото — да. Самото хапче — понякога, според конкретния случай. Знаеш ли защо „Файзер“ показват таблетката Виагра? Защото е синя. Потребителите харесват този цвят. Формата също е от значение. Клиентите дават много положителни отзиви за формата на таблетката Виагра. *Но хората мразят да гледат опаковката на продуктите.* Шишенцата от аптеката се асоциират със заболявания. Разбра ли?

— Аха, загрех. Малка таблетка Виагра и голяма Потенс, вместо шишенцата. — Вдига ръце, обрамчвайки невидим рекламен слоган: „По-тенс, десет пъти по-голямо, десет пъти по-ефикасно“. Загриваш ли?

— Да, Били. Комисията по безопасност на храните и на лекарствата също ще „загрее“ и това няма да им хареса. Като нищо ще ни принудят да премахнем тази реклама, заради което ще загубим цяло състояние, а и някой добър клиент.

— *Защо?* — пита малкият, гласът му е като блеене на овца.

— Защото таблетката на „Вонел“ *не е* нито десет пъти по-голяма, нито десет пъти по-ефективна. Виагра, циалис, левитра, по-тенс...

всички имат общо взето еднакво въздействие за предизвикване на ерекция. Проверявай ги тези неща, момче. И си опресни познанията за юридическите постановки в рекламния бизнес. Ако искаш да подчертаеш, че мъфините на Надувко са десет пъти по-вкусни от мъфините на Устатко, няма проблем, вкусът е субективно понятие. Обаче като става въпрос за надървяне, че и за продължителност на...

— Добре — казва смирено.

— И още нещо. Ако използваме терминологията, свързана с еректилната дисфункция, рекламният слоган „Десет пъти повече“ увисва. Излязъл е от мода почти едновременно с „2 П в К“.

Били озадачено се взира в мен, затова пояснявам:

— През петдесетте хората в нашия бизнес са наричали така рекламните, излъчвани по време на телевизионните сапунки. Абревиатура на „Две путки в кухнята“.

— Шегуваш се.

— Не. Ето нещо, което ми хрумна. — Нахвърлям идеята си в бележник и за миг се сещам за всички бележки, разпръснати около кафемашината в добрия стар апартамент 5Б — защо още са там?

— Не можеш ли да ми я обясниш, без да пишеш? — обажда се хлапето сякаш от хиляди километри разстояние.

— Не, защото рекламата не е създадена за устна комуникация. Не вярвай на реклама, изречена на глас. Като ти хрумне идея, веднага я запиши и я покажи на някого. На най-добрия си приятел. Или... на жена си.

— Добре ли си, Брад?

— Разбира се. Защо питаш?

— Ами, преди малко като че ли се отнесе нанякъде.

— Важното е да не се отнесе в понеделник, докато представям идеята си. Гледай сега — това какво ти говори? — Обръщам към него бележника и му показвам какво съм написал: „ПО-ТЕНС... ЗА ВИНАГИ КОРАВИ МЪЖЕ“.

— Като мръсен виц е! — възразява хлапакът.

— Донякъде имаш право, само че аз съм използвал главни букви. Представи си го, написано с елегантен курсив. Или с малки букви и в скоби. Нещо като споделена тайна. — Добавям скобите, въпреки че засега не пасват с главните букви. Обаче ще паснат. Убеден съм, защото си представям окончателния вариант. — Следващата стъпка:

представи си снимка на едър здравеняк. Носи джинси със смъкната талия, разкриващи горната част на бельото му. И тениска с отрязани ръкави, да речем. Представи си го с буци, изцапани със смазка.

— Буци ли?

— Бицепси. Стои до двуместна спортна кола — от онези, тунингованите, с мощен двигател, — предният капак е вдигнат. Още ли мислиш, че рекламата прилича на мръсен виц?

— Ами... не знам.

— И аз не знам, обаче интуицията ми подсказва, че ще сработи. Още не обаче. Прав си, текстът не струва, а е важен, защото ще е в основата на рекламите по телевизията и в интернет. Поработи над него така, че да става. Само не забравяй ключовата дума...

Изведнъж проумявам какво е предизвикало последната част на страшния ми сън. Всичко си идва на мястото.

— Брад?

— Ключовата дума е *корав* — обяснявам. — Защото един мъж... когато нещо не е му е наред — оная му работа, плановете му, *животът му* — трябва да е корав. Да не се отказва. Защото помни как е било в миналото и иска пак да е същото.

„Да — казвам си. — Точно така е.“

Били се подсмива:

— Ами, засега тези неща са ми чужди.

И аз се усмихвам, макар и с усилие. Струва ми се, че за краищата на устата ми са вързани тежести. Изведнъж отново се озовавам в страшния сън. Близо до мен има нещо, което не искам да поглеждам. Само че това не е осъзнат сън, от който мога да се изтръгна.

Това е осъзната реалност.

Били най-после си тръгва и аз отивам в клозета. Десет часът е, повечето от колегите ми са изпикали сутрешното кафе и се наливат с още в стаичката ни за отдых, ето защо клозетът е на мое разположение. Смъквам си панталона, та ако някой влезе и случайно погледне под вратата, да си помисли, че си „върша работата“, макар единствената ми работа тук е да размишлявам.

След четиригодишен стаж в „Андрюс-Слатъри“ щастието ми се усмихна, възложиха ми проектирането на реклама за болкоуспокояващото фасприн. През годините ми вървеше, имах няколко добри попадения и това беше първото. Всичко се случи бързо,

като по магия. Отворих кутийката с мострата, извадих шишенцето и основата на кампанията — онова, което колегите наричаха сърцевината — ми хрумна моментално. Е, помотах се известно време, за да не излезе, че ми е било прекалено лесно, после направих няколко макета. Елън ми помагаше. Вече бяхме научили, че тя не може да забременее. Безплодието ѝ било предизвикано от лекарство, което в детството ѝ предписали против ревматизъм. Беше много потисната. Работата по моя проект я разсейваше и тя напълно се отдаде на него.

По онова време шеф още беше Ал Питърсън, затова показах образците си първо на него. Помня как седях на „стола на мъченията“ пред бюрото му, сърцето ми беше свито и си бях глътнал граматиката, докато той бавно разглеждаше нашите „произведения“. Накрая ги остави на бюрото, вдигна рошавата си глава и се вгледа в мен, но не заговори веднага; стори ми се, че паузата продължи най-малко половин час.

— Добри са, Брадли — каза най-сетне. — Не, не са добри, а страхотни. Ще се видим с клиента утре следобед. Ти ще представиш проекта.

Когато вицепрезидентът на „Дуган Дръг“ видя снимката на младата работничка с шишенце фасприн, подаващо се от навития ѝ ръкав, изпадна във възторг. Благодарение на моето хрумване фасприн се нареди сред вече наложени на пазара болкоуспокояващи като байер, анацин, буферин, а след няколко месеца „Дуган“ ни възложиха да правим всичките им реклами. Заплащане? Седемцифрена сума. При това седемте цифри не бяха от най-малките.

С премията си заведох Елън в Насау за десет дена. При излитането ни от „Кенеди“ валеше като из ведро; още помня как Елън се засмя и извика: „Целуни ме, красавецо“, когато самолетът си проби път през облаците и кабината се изпълни със слънчева светлина. Целунах съпругата си и двойката от другата страна на пътеката — летяхме в първа класа — ни изръкопляска.

Беше най-прекрасният миг в живота ми. Най-страшният настъпи след половин час, когато се обърнах към Елън и за момент си помислих, че е мъртва. Сигурно защото спеше с глава, отпусната на рамото, и с отворена уста, а косата ѝ сякаш беше прилепнала към люка. Беше млада, и двамата бяхме млади, но при нея настъпването на внезапна смърт беше плашеща реалност.

— По принцип безплодието е неприятна диагноза, госпожо Франклин — добави лекарят, след като ни съобщи лошата новина, — но във вашия случай може да е благословия. Бременността натоварва сърцето, а вашето е доста слабо вследствие на неправилно лекуваното заболяване в детството ви. Ако бяхте заченали, щяхте да сте на легло през последните четири месеца от бременността и дори рискът за живота ви щеше да е прекалено голям.

Елън не беше бременна, когато се качихме на самолета за Бахамските острови, а и резултатите от последния й преглед бяха добри, обаче издигането на такава височина беше натоварващо за организма... и тя като че ли не дишаше.

След малко отвори очи. Облегнах се на седалката и облекчено въздъхнах.

Тя озадачено впери поглед в мен:

— Какво се е случило?

— Нищо. Гледах те как спиш и...

Елън си избърса брадичката:

— Боже, лиги ли са ми потекли?

Засмях се:

— Не, не. Обаче за миг ми се стори... че си мъртва.

Тя също се засмя:

— И ако бях, щеше да експедираш трупа ми в Ню Йорк и да забиеш някоя Бахама-мама, така ли?

— Не — отвърнах. — Дори да беше мъртва, пак щях да те взема със себе си.

— Какви ги говориш?

— Нямах да приема смъртта ти. В никакъв случай!

— След няколко дни щеше да я приемеш. Защото щях да се вмириша.

Усмиваше се. Мислеше си, че се шегувам, защото така и не разбра напълно какво й обясни лекарят преди време. Не го взе присърце, както се казва. Не знаеше и как изглежда в кабината на самолета под силната светлина на слънцето, озаряващо мъртвешки бледото й лице, клепачите й, сякаш опушени от дим, и зяпналата й уста. Но аз я бях видял и бях взел състоянието й присърце. Тя беше моето сърце, а аз пазя онова, което се съхранява там. Никой не може да ми го отнеме.

— Нямах да се вмиришеш — поправам я. — Щях да те поддържам жива.

— Сериозно? Как? Като правиш разни магии ли?

— Като упорствам. И чрез най-ценното качество на човек, измислящ реклами.

— И кое е това качество, господин Фасприн?

— Въображението. Достатъчно по тази тема. Може ли да си говорим за нещо по-приятно?

Към три и половина ме търсят по телефона — очаквам това обаждане. Не е Карло, а Бърк Остроу, управителят на сградата. Пита ме кога ще се прибера, защото умрелият плъх, който вече всички надушват, не е в 5Б, а в нашия апартамент. Добавя, че в четири часа хората от екипа отиват на друг обект, но това не е най-важното. Най-важното е да се установи какво не е наред. После подхвърля, че според Карло никой не е виждал жена ми повече от седмица. Забелязвали са само как извеждам кучето.

Обяснявам за увреденото си обоняние и за бронхита на Елън. И че в сегашното си състояние не би разбрала, че завесите горят, докато не се задейства противопожарната аларма.

— Сигурен съм, че Лейди го надушва — продължавам, — но за едно куче вонята от разлагащ се плъх вероятно е като аромат на „Шанел №5“.

— Наясно съм, господин Франклин, но въпреки това настоявам да огледам апартамента ви. Ще се наложи отново да повикаме унищожителите на вредители и вероятно вие ще платите сметката, която ще е доста солена. Разбира се, мога да използвам шперца, обаче предпочитам вие да...

— Да, и за мен ще е по-удобно. Както и за жена ми.

— Позвъних ѝ по телефона, но не се обади. — В гласа му отново се прокрадва подозрение.

Дадох му най-подробни обяснения — ние от рекламния бизнес сме царе на обясненията, — но въздействието от думите трае около шейсет секунди. Затова постоянно се повтарят едни и същи рекламни изречения: „Само една капка е достатъчна. Спести време, спести пари. Осмели се да поискаш повече. Защото си струва. Закуска за шампиони...“ Все едно ти забиват гвоздей. Забиват ти го право в сърцето.

— Сигурно е изключила звука на телефона. А и спи много тежко заради лекарството, което ѝ предписаха.

— В колко часа ще сте у дома, господин Франклин? Ще съм тук до седем, след това ще остане само Алфредо. — Тонът му е презрителен; все едно казва, че в сравнение с Алфредо всеки откачен бездомник е гений.

„Никога — мисля си. — Никога няма да съм си у дома. От самото начало ме е нямало. С Елън толкова харесахме живота на Бахамите, че си взехме къщичка на Кейбъл Бийч и аз постъпих на работа в малка фирма в Насау. Измислям клиширани реклами за круизи («Пътуването е по-важно от дестинацията»), за разпродажба на стереоуредби («По-качествен звук на по-ниска цена») и за откриване на супермаркети («Спестете под палмите»). Животът ни в Ню Йорк е бил само осъзнат сън, от който мога да се изтръгна, когато пожелая.“

— Господин Франклин? На телефона ли сте?

— Да. Замислих се как да го направим. Имам среща, която не мога да пропусна, но ако сте съгласен, ще ви чакам в апартамента към шест.

— Предпочитам да се срещнем във фоайето, господин Франклин, и да се качим заедно. — С други думи: *„Няма да ви позволя да ме изпреварите, господин Рекламен Гений, който може би е убил жена си“*.

Идва ми да го попитам как според него ще го изпреваря и ще се отърва от трупа на Ел — защото тъкмо това се върти в главата му. Може би още не е съвсем сигурен, обаче съмнението го гризе. Мъж убива съпругата си: почти всеки ден дават такива филми по кабеларката „Лайфтайм“. Може би господин управителят си мисли, че ще използвам служебния асансьор и ще скрия трупа в мазето. Или ще го пусна в шахтата, през която сметта отива за изгаряне в котела на парното. Кремация „Направи си сам“.

— Чудесно, ще се срещнем във фоайето — казвам. — В шест. Дори в шест без петнайсет, ако успея да се прибера по-рано.

Затварям телефона и тръгвам към асансьорите. За да стигна до тях, трябва да мина край стаята за отдых. Били Едърли се обляга на вратата и държи кутийка „Нози“ — адски гадна газирана напитка, но в автомата зареждат само от нея, защото компанията производител поръчва рекламите си при нас.

— Къде отиваш? — пита младокът.

— Вкъщи. Елън се обади. Не й е добре.

— Няма ли да си вземеш куфарчето?

— Не. — Известно време няма да ми е необходимо. Всъщност надали някога ще ми потрябва.

— Разработвам нова реклама за По-тенс. Мисля, че ще е страхотна.

— Не се и съмнявам — казвам и съм напълно искрен. — Извинявай, но бързам.

— Да, да, разбирам. — Той е само на двадесет и четири и нищичко не разбира. — Поздрави я от мен.

В „Андрюс-Слатъри“ ежегодно приемаме половин дузина стажанти; така започна работа при нас и Били Едърли. Повечето младежи са страхотни и отначало имах прекрасно мнение и за Фред Уилитс. Взех го под крилото си и тъкмо затова бях длъжен да го уволня (предполагам, че „уволня“ е правилната дума, въпреки че стажантите не са официално назначени), защото се оказа клептоман, решил, че складът ни е нещо като негов личен ловен резерват. Един Господ знае колко неща беше задигнал, преди един следобед Мария Елингтън да го хване да тъпче в куфарчето си листове хартия за принтер. Отгоре на всичко „моят питомец“ се оказа малко чалнат. Побесня, като му показах вратата. Пийт Уендел повика охраната, защото младокът ми крещеше във фойето и се наложи да го изведат принудително.

Очевидно добрия стар Фреди не беше приключил с мен, защото започна да се навърта около сградата ми и да ме ругае, като се прибирам вечер. Вярно, не ме доближаваше, и от полицията казаха, че той се възползва от закона за свобода на словото. Но аз не се боях от словата му. Не ми даваше покой мисълта, че е откраднал от склада не само касети за принтери и купища хартия, а и макетно ножче или от онези ножове с прибиращо се острие. Накрая помолих Карло да ми даде ключ за служебния вход и започнах да минавам оттам. Тези събития се разиграха през есента — през септември или през октомври. Щом застудя, младият господин Уилитс се отказа да ме

преследва и се пръждоса някъде, но Карло не си поиска ключа и аз не му го върнах. Предполагам, че и двамата го забравихме.

Ето защо днес не давам на таксиджията адреса си, а му казвам да ме остави на следващата пряка. Плащам, добавям щедър бакшиш — голямо чудо, какво ми пука за парите? — и отивам пеш до служебния вход. Сърцето ми се свива, защото отначало ключът заяжда, обаче след като го поразмърдвам в ключалката, най-сетне се превърта. Кабината на служебния асансьор е със специална облицовка за пренасяне на мебели. Вероятно така ще изглежда тапицираната килия, в която ще ме затворят, но разбира се, тези неща се случват само в мелодрамите. Сигурно ще се наложи да си взема отпуска, а с онова, което сторих, вероятно съм нарушил договора с наемодателя, обаче...

Точно какво съм направил?

Всъщност какво правих през изминалата седмица?

— Поддържах я жива — казвам, когато асансьорът спира на пети етаж. — Не бих понесъл смъртта ѝ.

„Не е мъртва — казвам си, — само е болна.“ Звучи като тъпо рекламno изречение, но през последната седмица ми свърши добра работа, а в рекламния бизнес кратките срокове са от решаващо значение.

Влизам в апартамента. Задушно е, обаче не усещам лоша миризма. „Да, точно така, не мирише лошо“ — повтарям си — в рекламния бизнес въображението *също* е решаващ фактор.

— Скъпа, прибрах се — провиквам се. — Будна ли си? По-добре ли си?

Сигурно пак съм забравил да затворя вратата на спалнята, преди да тръгна за работа. Лейди се измъква от там. Облизва си муцуната. Поглежда ме гузно, подвива опашка и се затътря към хола. Не поглежда назад.

— Скъпа? Ел?

Влизам в спалнята. Ел е завита презглава — виждам само косата ѝ, напомняща пух от глухарче, и очертанията на тялото ѝ под завивката, която вече не е идеално опъната. Ясно — жена ми е ставала — може би само да пие кафе — после пак си е легнала. Като се прибрах от работа миналия петък, не дишаше и оттогава все спи.

Заобикалям леглото и виждам увисналата ѝ ръка. Не е останало много от нея — само кости и разкъсана плът. Казвам си, че мога да

изтълкувам случилото се по два начина. Ако приема първия, кучето ми (всъщност кучето на Елън — Лейди, обичаше повече жена ми) трябва да бъде приспано. От друга страна, може да приема, че Лейди се е разтревожила и се е опитала да я събуди: „Хайде, Ели, искам да отидем в парка. Хайде, Ели, да си поиграем със залъгалките ми“.

Пъхам под завивката поотслабналата ръка на съпругата си, за да не изстине. После прогонвам мухите. За първи път виждам мухи в апартамента. Най-вероятно са долетели заради умрелия плъх, за който спомена Карло.

— Спомняш ли си Били Едърли? — питам. — Дадох му жокер за глупавото лекарство за потентност и мисля, че той ще се възползва.

Елън не продумва.

— Не може да си мъртва. Недопустимо е.

Тя не продумва.

— Искаш ли кафе? — Поглеждам си часовника. — Нещо за хапване? Предлагам пилешка супа. От пакетче е, но като е гореща, не е лоша. — „Като е гореща, не е лоша“ — ама че тъпо рекламно изречение! — Какво ще кажеш, Ел?

Тя не казва нищо.

— Ясно, не си гладна. Ще хапнеш по-късно. Помниш ли как пътувахме до Бахамите, мила? Как се гмуркахме с шнорхели и ти се отказа, защото се разплака? Попитах те защо плачеш, а ти отговори: „Защото всичко е толкова красиво!“

Сега аз плача.

— Сигурна ли си, че не искаш да станеш и да се поразтъпчем из стаите? Ще отворя прозорците да проветря.

Елън не продумва.

Въздишам. Милвам косата ѝ, напомняща пух от глухарче.

— Добре, така да бъде — промърморвам. — Поспи още няколко часа. Ще седя до теб.

Така и правя.

На Джо Хил

[1] Игра на думи: идиомът „To smell a rat“ се превежда буквално като „Да надушиш плъх“, но всъщност означава да надушиш нещо гнило. — Б.пр. ↑

[2] Оригиналноста на рекламния слоган се състои в противопоставянето на английските думи *sunset* и *sunrise* — залез и изгрев. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи с названието на продукта: PO-10's (потентност x 10). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.